Ogłoszenia parafialne

ogłoszenia do 11 lutego

3 lutego 2024

Ogłoszenia parafialne

1. **1. W nadchodzącym okresie obchodzimy następujące święta**: 2tusa; 29 stycznia wsp. Św. Tomasza z Akwinu;; 31 stycznia wspomnienie św. Jana Bosko ; **2 lutego Święto Ofiarowania Pańskiego**; 5 Luty wsp. Św. Agaty;

   2. W nadchodzącym okresie obchodzimy : 1 **luty 1-y czwartek miesiąca; 2 luty 1-y piątek miesiąca spowiedź o 16.30**

   3. 2 lutego obchodzimy rocznicę rozpoczęcia posługi Metropolity Częstochowskiego Arcybiskupa Wacława Depo. Panu Bogu polecamy Jego służbę Kościołowi w naszej diecezji.

   4. 2 lutego obchodzimy Święto Ofiarowania Pańskiego, które w swej treści nawiązuje do Tajemnicy Bożego Narodzenia, dlatego, do tego święta; śpiewamy w kościele kolędy. W tym dniu święto kapłan poświęca świece tzw. gromnice lub gromniczki, które przechowujemy w domach i zapalamy w czasie burz, niebezpieczeństw, a także modląc się przy umierającej osobie. . W tym dniu modlimy się za księży zakonników i zakonnice: jest to Dzień Życia Konsekrowanego; Wielu polityków pielgrzymuje w to święto do Jasnogórskiej Pani zawierzając Jej przyszłość Polski.

   5. 2 lutego kończy się dzień śpiewania kolęd w kościele. W tym dniu po mszy świętej zniesiemy do magazynu figury Bożonarodzeniowej Szopki. Proszę o pomoc, tak jak co roku bywało.

6. Skończył się czas kolędowania w naszej parafii. Pragnę podziękować za życzliwe przyjecie mej osoby w swoich domach. Odczułem , iż jestem w rodzinie parafii św. Andrzeja Boboli na Marciszowie w Zawierciu. Jest kilka domów na terenie parafii do których wprowadzili się nowi mieszkańcy i którzy jeszcze nie nawiązali kontaktu z parafią . Potrzeba czasu!!!. Na pewno się poznamy

1. **7.** Dziękuje za ofiary złożone niezależnie od czasu kolędy: P. Róg Barbara; ;P Grzegorz Cessek;

   8 . Dziękuję Pani Iwonie Duda i Jej kuzynce Pani Joli za przygotowanie żłobka.

   9. 8 lutego obchodzimy Międzynarodowy Dzień Modlitwy i Refleksji na temat Walki z Handlem Ludźmi. Niech Miłosierny Bóg da opamiętanie i Łaskę nawrócenia osobom trudniącym się handlem ludźmi,//uprawiającym turystykę seksualną oraz wszystkim szerzącym cywilizację śmierci.

   10. 11 lutego - w rocznice objawień w Lourdes - obchodzimy **XXX ŚWIATOWY DZIEŃ CHOREGO.** Celem obchodów jest objęcie modlitwa wszystkich cierpiących , zarówno duchowo jak i fizycznie oraz zwrócenie uwagi świata na ich potrzeby a także dostrzeżenie tych, którzy zawodowo bądź z potrzeby serca towarzyszą chorym i ich bliskim. **Święto to, ustanowił św. Jan Paweł II wrażliwy na cierpienie ludzkie.** Módlmy się za pracowników służby zdrowia.

   12. 9 lutego około g. 11.00 firm wspierająca misje katolickie zabierze zużyte sprzęty AGD, komputery kable .Do g. 11.00 można składać te rzeczy przy krzyżu przed kościołem,

   11. 10 lutego odwiedzę chorych naszej parafii. Proszę o zgłaszanie chorych osób, abym mógł Im w ich domu udzielić świętych sakramentów, od g 10-.00

2.

Ofiarowanie Pańskie to jedno z najstarszych świąt kościelnych. W Jerozolimie Święto Ofiarowania Pańskiego obchodzone było już w IV w., o czym świadczą zapiski Egerii – ówczesnej hiszpańskiej pątniczki, która podjęła się trudu pielgrzymowania do Ziemi Świętej. Wrażenia z tej pielgrzymki skrzętnie odnotowywała w swoim „Dzienniczku". Dzięki jej szczegółowym opisom możemy sobie wyobrazić rangę tego święta i uroczysty sposób jego przeżywania. Ciekawy jest fakt, że w ciągu wieków nazwa święta kilkakrotnie się zmieniała – w zależności od tego, na który aspekt biblijnej sceny ofiarowania Jezusa w świątyni jerozolimskiej zwracano większą uwagę. Chrześcijanie wschodni przeżywali je jako Spotkanie Pańskie (w języku greckim „Hypapante"). Tę nazwę wierni obrządku prawosławnego stosują do dziś. Dzieciątko Jezus, przyniesione do świątyni, poprzez spotkanie ze starcem Symeonem i prorokinią Anną zostało ukazane całemu światu. W X wieku zaczęto podkreślać także maryjny charakter tego święta, które przeżywano jako Oczyszczenie Najświętszej Maryi Panny, nawiązując tym samym do starotestamentalnej tradycji obowiązku oczyszczenia matki dziecka po upływie czterdziestu dni od jego narodzin. Już od czasów średniowiecza święto to zaliczane było do obowiązkowych i uroczyście odprawianych świąt maryjnych. (W Polsce do roku 1951 było dniem wolnym od pracy). Po Soborze Watykańskim II, w nowym kalendarzu liturgicznym, wydanym w 1969 r. przywrócono temu świętu pierwotną nazwę Ofiarowanie Pańskie, zwracając tym samym uwagę na jego charakter chrystologiczny. Głównym tematem, który w dniu tego święta pojawia się w całej liturgii (łącznie z poświęceniem gromnic i procesją ze świecami), jest światło. Światło zapalonej świecy symbolizuje Chrystusa, który powiedział o sobie: „Ja jestem światłością świata. Kto idzie za Mną, nie będzie chodził w ciemności, lecz będzie miał światło życia". W polskiej tradycji Święto Ofiarowania Pańskiego często określa się również mianem święta Matki Bożej Gromnicznej. W tym dniu przynosimy bowiem do kościoła świece-gromnice, które zostaną poświęcone. Rzadko jednak można zauważyć chrześcijan wychodzących z kościoła z zapaloną świecą, czy wystawiających ją w oknie podczas burzy. Zanika nie tylko tradycja, ale przede wszystkim wiara w głęboki sens czynionych znaków. Niestety, gromnica kojarzy się często jedynie ze śmiercią… Tymczasem symbolizuje ona opiekę Maryi. Może więc stanowić skuteczną obronę przed śmiercią duchową, a także zapewnić pomoc w życiu doczesnym. Nazwa tej świecy wywodzi się od słowa „grom". Dawniej, podczas burz często można było zauważyć w którymś z okien domostwa zapaloną gromnicę. Był to zwyczaj powszechny. Za przyczyną Matki Bożej modlono się nie tylko o oddalenie piorunów, ale także o obronę przed wszelkim złem – oddalenie „gromów" duchowych. Wyrażano wiarę w to, że Maryja może ustrzec mieszkańców domu od zła: obronić od tragedii, pożaru, nagłych nieszczęść. W dniu święta Matki Bożej Gromnicznej wracano ze świątyni z zapalonymi świecami. Starano się donieść płomień gromnicy do domu, gdzie rozpalano od niego ogień w piecu, czy lampce przed świętym obrazem, wierząc, że dzięki temu zapłonie w tym miejscu także płomień miłości i zgody. W zagrodach chłopskich z gromnicą obchodzono także całe obejście oraz wypalano lub kopcono krzyż na powale, czy futrynie okiennej. Kiedyś gromnice wykonywane były jedynie z wosku, dzięki czemu po zapaleniu ich wydzielały piękny zapach. Wdychano go, ponieważ wierzono, że sam ten zapach ma również właściwości lecznicze. Była to świeca, poprzez którą okazywano ogromny szacunek Matce Bożej, wierząc w Jej opiekę i orędownictwo u Boga. O szacunku tym świadczy także fakt, że gromnicę przechowywano w domu w miejscu honorowym, szczególnym. Zapalano ją także przy konających. Ten piękny zwyczaj stosuje się do dziś, ale, niestety, coraz rzadziej. Zapomina się o tym, że jest to bardzo ważna forma towarzysząca modlitwie. Dość często wyrażane jest przekonanie, że dzięki światłu gromnicy człowiekowi lżej jest umierać. Prosi się dla umierającego o światłość wieczną, którą ta świeca symbolizuje i jednocześnie wskazuje ona także na obecność Maryi, która nosiła prawdziwe „Światło". Znany jest obraz polskiego malarza Piotra Stachiewicza: „Na Gromniczną" (z cyklu „Legendy o Matce Bożej"). W zimowym, wiejskim pejzażu ukazana jest Maryja, która zapaloną gromnicą odpędza od ludzkich chat wygłodniałe wilki. Jest to obraz wielce symboliczny. To Ona – „zagroda duchowych owieczek, obrona od wilków niewidzialnych" – jak śpiewamy w „Akatyście" (hymnie ku czci Bogurodzicy) – chroni nas i ukazuje światu odwieczną Światłość – swojego Syna.